

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 213/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Košice (pôvodne Okresného súdu Košice-okolie) v konaní vedenom pod sp. zn. K3-17Csp/117/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom mestského súdu v konaní v súčasnosti vedenom pod sp. zn. K3-17Csp/117/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje vysloviť príkaz konať bez zbytočných prietahov, priznať finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v napadnutom konaní o zaplatenie sumy 635,80 eur s príslušenstvom.
3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ svoju žalobu podal na Okresnom súde Košice-okolie 23. februára 2017. Súd prvej inštancie v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 17Csp/117/2017 z 12. júna 2019 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd rozsudkom sp. zn.

11Co/345/2019 z 27. mája 2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Cdo/212/2021 z 26. októbra 2023 tak, že návrh na prerušenie konania, ako aj dovolanie zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Následne mestský súd, na ktorý prešiel výkon súdnictva v danej veci, rozhodol uznesením vyššieho súdneho úradníka z 5. februára 2024 o výške náhrady trov konania tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania v sume 429,88 eur. Proti označenému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej v čase podania sťažnosti nebolo rozhodnuté.

II.

Sťažnostná argumentácia

4. Sťažovateľ namieta, že vec nie je právoplatne skončená v časti trov konania, hoci vo veci samej je už konanie právoplatne skončené. Poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), konkrétne rozsudok vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 65302/11, a tvrdí, že pokiaľ nie je rozhodnuté o všetkých zložkách návrhu, prípad nie je uzavretý. Vychádzajúc z uvedeného, namieta porušenie svojich označených práv v napadnutom konaní a žiada prihliadať na celkovú dĺžku napadnutého konania (7 rokov 1 týždeň a 6 dní), ktorú považuje za neprimeranú až excesívnu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s účinnosťou od 1. júla 2023 ustanovuje poriadkovú lehotu 60 dní, v ktorej je vyšší súdny úradník povinný rozhodnúť o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP), a aj v tejto fáze konania je súd povinný rešpektovať základný princíp hospodárnosti konania vyjadrený v čl. 17 CSP.

7. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na rozsudok v prípade Čičmanec proti Slovenskej republike (rozsudok z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11), ktorým ESLP okrem iného rozhodol, že dĺžka konania nespĺňala požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj napriek skutočnosti, že preskúmané konanie v čase podania sťažnosti prebiehalo podobne ako v tomto prípade už len vo fáze týkajúcej sa trov konania. V bode 50 uvedeného rozsudku ESLP konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky stupne konania týkajúce sa rozhodovania o občianskych právach a záväzkoch vrátane konania nasledujúceho po rozsudku v merite veci (čo zahŕňa aj fázu konania týkajúcu sa trov) boli rozhodnuté v primeranej lehote.

8. Vychádzajúc z okolností posudzovanej veci (celkovej dĺžky napadnutého konania, skutočnosti, že vo veci samej už bolo právoplatne rozhodnuté a sám sťažovateľ bol iniciátorom dovolacieho konania, výsledku dovolacieho konania, v ktorom dovolací súd okrem iného rozhodol aj o parciálnom nároku na náhradu trov konania, následne správania sťažovateľa, ktorý uznesenie vyššieho súdneho úradníka z 5. februára 2024 prevzal 22. februára 2024 a podal proti nemu sťažnosť 6. marca 2024 a 7. marca doručil sťažnosť adresovanú ústavnému súdu), ústavný súd konštatuje nasledujúce:

a) ide o spor o zapletenie sumy 635,88 eur, ktorý z hľadiska významu pre sťažovateľa objektívne nemožno považovať za existenčný a z hľadiska práva ho možno považovať za bagateľný [k tomu pozri § 422 ods. 1 písm. b) CSP],

b) podľa názoru ústavného súdu súdy vo veci samej právoplatne rozhodli v primeranej lehote, resp. bez zbytočných prietahov,

c) postup sťažovateľa, ktorý inicioval dovolacie konanie, najmä však následné kroky po ňom, možno považovať za účelové „naťahovanie sporu“ na účel podania sťažnosti adresovanej ústavnému súdu takpovediac v poslednom okamihu, keď ešte konanie trvá,

d) tvrdenia sťažovateľa o pretrvávajúcej právnej neistote vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania v čase doručenia ústavnej sťažnosti sa zdajú byť účelové, keďže sťažovateľ podal svoju sťažnosť ústavnému súdu deň po tom, čo podal sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania,

e) sťažovateľ v sťažnosti nikde neuvádza ani netvrdí, že iniciatívne urgoval rozhodovanie o výške náhrady trov (po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej), teda že by svoju právnu neistotu prežíval intenzívne, resp. že by sa domáhal odstránenia právnej neistoty,

f) právna neistota sťažovateľa predstavuje v skutočnosti sumu 60,85 eur (neprávoplatne priznanú sumu 429,88 eur žiada sťažovateľ zmeniť na 369,03 eur).

9. Ústavný súd napriek uvedenému v súčinnosti s mestským súdom zisťoval stav v napadnutom konaní. Z informácií poskytnutých mestským súdom vyplýva, že mestský súd už o sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením z 26. marca 2024, ktoré v rovnaký deň aj doručoval stranám konania.

10. Uvedené zistenia majú podľa názoru ústavného súdu podstatný význam pre posúdenie dôvodnosti podanej sťažnosti. Je potrebné konštatovať, že sťažnosť bola zo strany sťažovateľa podaná po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej, v bagateľnom spore, keď už bolo neprávoplatne rozhodnuté aj o výške náhrady trov konania, avšak v dôsledku sťažnosti sťažovateľa, ktorým spochybnil časť nároku priznaného protistrane, konanie nebolo v čase podania sťažnosti právoplatne skončené. Na základe týchto zistení, ako aj významu neskončenej časti napadnutého konania v čase podania sťažnosti, správania sťažovateľa a skutočnosti, že mestský súd už aj rozhodol (po 19 dňoch od doručenia sťažnosti), možno konštatovať, že namietané porušenie označených práv nedosahuje intenzitu potrebnú na vyslovenie ich porušenia.

11. Ústavný súd zároveň dospel k záveru, že tvrdenia sťažovateľa o pretrvávajúcej právnej neistote sú účelové a prejavom zneužívania práva.

12. Vychádzajúc z uvedeného, bolo potrebné sťažnosť v celom rozsahu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

13. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2024

Peter Molnár
predseda senátu